

צבי באניאן

היה היה פעם צבי בעל צבע זהב. עיניו היו כמו יהלומים עגולים, קרניו לבנים כמו כסף ופיו אדום כמו ורד. פרסותיו היו בהירות וקשות והגוף כולו היה גדול ובעל זנב יפה. הוא חי ביער והיה למנהיג עדר של חמש מאות צבאי באניאן. בקירבתם חי גם עדר שני של צבאים, קרוי צבי קופים.

וגם להם היה מנהיג צבי.

מלך הארץ בהם חיו הצבאים אהב לצוד ולאכול בשר צבאים. הוא לא אהב לצוד לבד ונהג לקרוא לאנשי עירו לבוא איתו לצייד.

אנשי העיר לא אהבו זאת כי לשם כך היו צריכים לעזוב את עבודתם. לכן הם החליטו להקים גן גדול ולכלוא את הצבאים בתוכו, כך שהמלך יוכל להכנס לבדו ולצוד שם והם ימשיכו בעבודתם.

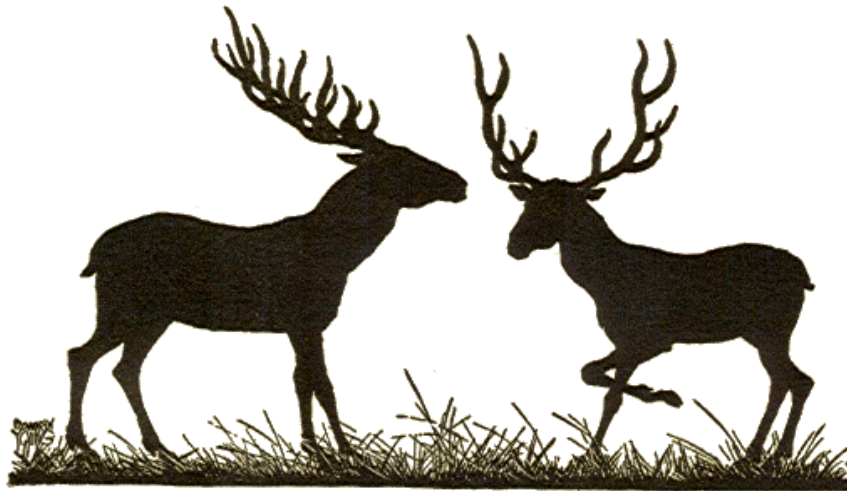
הם גידרו שטח, שתלו דשא והביא מים בשביל הצבאים וגירשו את הצבאים לתוך הגן.

אזי הם סגרו את שער הגן והלכו למלך לומר לו כי יש לו עכשיו גן, בו יוכל למצוא צבאים כמה שרק ירצה. המלך הלך לראות את הגן ולהביט על הצבאים. הוא ראה את שני המנהיגים והחליט לחוס על חייהם. אחר כך הוא בדק את העדרים.

מאז הלך מדי פעם המלך עצמו לצוד, ומפעם לפעם שלח את הטבח שלו. כשהצבאים ראו אותם הם רעדו מפחד וניסו לברוח, אך כל פעם נהרגו אחד או שניים מהם.

המנהיג של צבאי באניאן הזמין את המנהיג של צבאי הקוף ואמר לו: "ידידי, כך נהרגים צבאים רבים, וגם רבים נפצעים סתם. הבה נפיל פור. פעם ילך צבי מהעדר שלי ופעם מהעדר שלך. כך נחסוך פחד רב ופציעות."

המנהיג של עדר צבאי הקוף הסכים ומאז מדי יום צבי אחד הלך ושם את ראשו תחת הקרדום, והטבח יכול היה

להביא אותו למטבח.

יום אחד נפל הפור על צביה אם לעופר קטן. היא הלך למנהיג צבאי הקוף ואמרה: "העופר שלי קטן מאוד. תן לי לחיות עד שהוא יגדל ויוכל להיות עצמאי." אך המנהיג לא רצה לחוס עליה. אזי היא הלכה למנהיג צבאי באניאן וביקשה רחמים.

אמר לה הצבי: "חזרי לעדר שלך. אני הולך בעצמי במקומך."

למחרת הטבח מצא את מנהיג הצבאים מוכן לשחיטה. הוא רץ למלך וסיפר לו על כך. הלך המלך לצבי ושאל: "מנהיג צבאי באניאן, הרי אמרתי שאחוס על חייך. למה באת להשחט?"

אמר לו מנהיג צבאי באניאן: "הו מלכי, באה אלי אמא של עופר קטן וסיפרה שהפור נפל עליה. לא יכולתי לבקש מכל אחר לבוא במקומה ולכן באתי בעצמי."
"מנהיג צבאי באניאן. עוד לא פגשתי מעולם אצילות והקרבה כזו. קום. אני חס על חייך ועל חייה אבל גם מבטיח שמעתה לא אצוד יותר, לא בגן ולא ביערות."